

28 Ιουνίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ΄ ΑΡΑΠΗ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 702/95)

Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Σύνταξη ανικανότητας προς εργασία — Άρθρο 38(3)(α) — Δυνατότητα υποβολής του συνταξιοδοτουμένου προσώπου σε ιατρική επανεξέταση, καθ' οιονδήποτε χρόνο — Εύλογα ο Εξεταστής Απαιτήσεων διέκοψε τη σύνταξη του αιτητή ενόψει των διαπιστώσεων του Ιατρικού Συμβουλίου.

5

Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή του, την απόφαση των καθ' ων η αίτηση να τερματίσουν τη σύνταξη ανικανότητάς του, μετά από ιατρική επανεξέταση της κατάστασής του από Ιατρικό Συμβούλιο.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

Τίποτε από ότι, προβλήθηκε από τον αιτητή, δεν ευσταθεί. Κατ' αρχήν η δυνατότητά της καθ' οιονδήποτε χρόνο υποβολής προσώπου, προς το οποίο χορηγήθηκε σύνταξη ανικανότητας, σε ιατρική επανεξέταση, προβλέπεται στο Άρθρο 38(3)(α) του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου του 1980 όπως έχει τροποποιηθεί. Ο αιτητής δεν μπορεί λοιπόν να παραπονείται για το ότι του ζητήθηκε να υποβληθεί εκ νέου σε ιατρική εξέταση. Έπειτα, η τελευταία εξέταση από το Ιατρικό Συμβούλιο αποτελούσε δέουσα και επαρκή έρευνα της κατάστασής του, η δε απόφαση του Εξεταστή Απαιτήσεων για διακοπή της σύνταξης ανικανότητας ήταν έκδηλα η μόνη ενδεδειγμένη τόσο από πραγματικής όσο και από νομικής άποψης. Κατέστη δηλαδή αναλόφευκτη

15

20

5 ενόψει των πλέον πρόσφατων ιατρικών διαπιστώσεων περί της υγείας του αιτητή. Οι διαπιστώσεις αυτές παρείχαν εν προκειμένω από μόνες τους την αναγκαία αιτιολογία. Εφόσον ο αιτητής μπορούσε να ασκεί πλήρως το επάγγελμα οδηγού, η συνέχιση χορήγησης σύνταξης ανικανότητας θα ήταν οπωσδήποτε αδικαιολόγητη. Ο συνήγορος του αιτητή εισηγήθηκε ωστόσο ότι η ικανότητα του αιτητή για εργασία θα έπρεπε να είχε αντικρουστεί με αναφορά προς τη θέση δεσμοφύλακα από την οποία είχε αφυπηρετήσει πρόωρα το 1978 παρότι για έντεκα 10 τόσα χρόνια απασχολείτο ως οδηγός ταξί. Μια τέτοια αντίκρουση θα παραγνώριζε την από μακρού χρόνου διαμορφωθείσα κατάσταση πραγμάτων, ήτοι, την αποκτηθείσα συνήθη απασχόληση του αιτητή ως οδηγού και το ότι η σύνταξη ανικανότητας του είχε χορηγηθεί με αυτό το δεδομένο. Δεν είχε τότε παραπονεθεί και δεν είχε προσβάλει την αντίστοιχη απόφαση. Δεν μπορεί λοιπόν τώρα να επανέρχεται επικα- 15 λούμενος μια άλλη κατάσταση του απώτερου παρελθόντος.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Προσφυγή.

20

Προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η απόφαση των Καθ' ων η αίτηση με την οποία τερματίστηκε η παροχή σύνταξης ανικανότητας στον αιτητή.

25

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Ε. Κλεόπα, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

30

Cur. adv. vult.

35

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Πρώτα μια αναφορά στο ιστορικό της υπόθεσης το οποίο θα φωτίσει ό,τι εγείρεται για εξέταση. Ο αιτητής απασχολήθηκε ως μόνιμος δεσμοφύλακας στο Τμήμα Φυλακών από 1 Οκτωβρίου 1965 μέχρι 1 Ιουνίου 1978 οπότε αφυπηρετήσε 40 πρόωρα για λόγους υγείας. Ακολούθως απασχολήθηκε ως οδηγός ταξί. Το 1989, ήτοι, μετά πάροδο έντεκα χρόνων, αποτάθηκε στο Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων για σύνταξη ανικανότητας. Επικατέστη καρδιακά επεισόδια, αναπηρία στο χέρι, δισκοπάθεια και υπέρταση. Μερικά τουλάχιστο από αυτά τα προβλήματα είχαν εκδηλωθεί προτού ακόμα αφυπηρετήσει από τη θέση δεσμοφύλακα. Παραπέμφθηκε σε Παθολογικό Ιατρικό Συμβούλιο το οποίο, αφού κατά το 1990 τον εξέτασε, γνωμοδότησε ότι ήταν μόνιμα ανίκανος να απασχολείται ως οδηγός ταξί ή με οτιδήποτε άλλο. Κα-

τόπιν αυτής της γνωμάτευσης ο Εξεταστής Απαιτήσεων ενέκρινε το αίτημα με αποτέλεσμα να χορηγηθεί στον αιτητή πλήρης σύνταξη ανικανότητας από 29 Σεπτεμβρίου 1990.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα το Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων θεώρησε σκόπιμη την ιατρική επανεξέταση του αιτητή και τον παρέπεμψε, αυτή τη φορά, σε Ιατρικό Συμβούλιο αποτελούμενο από ειδικούς καρδιολόγους. Εξετάστηκε τον Μάιο του 1991 αλλά χωρίς κατάληξη διότι δεν παρουσίασε ορισμένα ιατρικά πιστοποιητικά που ενδιέφεραν. Εξετάστηκε εκ νέου τον Φεβρουάριο του 1992 οπότε γνωμοδοτήθηκε ότι ήταν μεν ανίκανος για απασχόληση ως οδηγός ταξί αλλά ικανός για εργασία η οποία δεν θα απαιτούσε παρά μόνο περιορισμένες δυνάμεις, ενδείξεις των οποίων δόθηκαν. Ως αποτέλεσμα ο Εξεταστής Απαιτήσεων αποφάσισε ότι η ανικανότητα του αιτητή δεν ξεπερνούσε ποσοστό 75% και καθόρισε το ύψος της σύνταξης ανάλογα. Ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση του Εξεταστή Απαιτήσεων με προσφυγή στο Ανώτατο Δικαστήριο. Στις 20 Ιουλίου 1993 το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση. Ο λόγος της ακύρωσης βρίσκεται στην ακόλουθη περιγραφή:

“Το νέο Ιατρικό Συμβούλιο βρήκε τον αιτητή ικανό για εκτέλεση εργασίας που απαιτεί περιορισμένες δυνάμεις. Το θέμα, όμως, δεν τελειώνει εδώ. Οι καθ' ων η αίτηση είχαν καθήκον, λαμβάνοντας υπόψη τη γνώμη του Ιατρικού Συμβουλίου, να διενεργήσουν την κατάλληλη έρευνα που θα τους οδηγούσε στη διαπίστωση και προσδιορισμό του βαθμού απώλειας της προς το κερδίζει ικανότητας του αιτητή και του ύψους της συντάξεώς του, με βάση τα συμπεράσματα στα οποία θα κατέληγαν. Από το φάκελο του αιτητή δε φαίνεται να έγινε καμιά έρευνα ή διαπίστωση ως προς τα θέματα αυτά.

Βρίσκω ότι η μείωση του ποσού της συντάξεως του αιτητή στην παρούσα περίπτωση, χωρίς να προηγηθούν η κατάλληλη έρευνα και διαπιστώσεις και ο καθορισμός της απώλειας της προς το κερδίζει ικανότητάς του, ήταν αυθαίρετη και συνεπώς η επίδικη απόφαση πρέπει ν' ακυρωθεί για το λόγο αυτό.”

Ακολούθησε περίοδος σχεδόν δύο ετών κατά την οποία το δικαίωμα που είχε προηγουμένως αναγνωριστεί στον αιτητή για πλήρη σύνταξη ανικανότητας δεν μεταβλήθηκε με οποιαδήποτε πράξη. Ωστόσο, τροχοδρομήθηκε στο μεταξύ νέα επανεξέταση αναφορικά με την υγεία του αιτητή. Στις 11 Νοεμβρίου 1994, το Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων τον παρέπεμψε σε Ιατρικό Συμβούλιο,

5 πάλι αποτελούμενο από ειδικούς καρδιολόγους. Το οποίο, κατόπιν εξέτασης του αιτητή και με το ωφέλημα, αυτή τη φορά, των αποτελεσμάτων δοκιμασίας κόπωσης και διερεύνησης με υπερήχους, γνωμοδότησε στις 9 Μαΐου 1995 ότι ο αιτητής δεν ήταν κα-
 5 τά εκείνο τον χρόνο ανίκανος για άσκηση του επαγγέλματος οδηγού. Κατ' ακολουθίαν ο Εξεταστής Απαιτήσεων τερμάτισε τη σύ-
 νταξη ανικανότητας από την 1 Ιουνίου 1995.

10 Ο αιτητής προβάλλει ότι η απόφαση για τερματισμό (α) λήφθηκε κατ' αντίθεση προς το Σύνταγμα και το νόμο, τους κανόνες φυ-
 σικής δικαιοσύνης και τις αρχές χρηστής διοίκησης· (β) αποτελεί
 λανθασμένη άσκηση διακριτικής εξουσίας που φέρεται να παρα-
 βίασε κεκτημένα δικαιώματά του και νόμιμες προσδοκίες του· (γ)
 15 λήφθηκε χωρίς δέουσα έρευνα, υπό καθεστώς πλάνης περί τα
 πράγματα, καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας και με λανθα-
 σμένα κριτήρια· (δ) στερείται αιτιολογίας· και (ε) παραγνωρίζει
 δεδικασμένο.

20 Κατά τη γνώμη μου τίποτε από ό,τι προβλήθηκε δεν ευσταθεί.
 Κατ' αρχήν η δυνατότητα της καθ' οιονδήποτε χρόνο υποβολής
 προσώπου, προς το οποίο χορηγήθηκε σύνταξη ανικανότητας, σε
 ιατρική επανεξέταση, προβλέπεται στο άρθρο 38(3)(α) του περί
 Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου του 1980 όπως έχει τροποποιη-
 θεί. Ο αιτητής δεν μπορεί λοιπόν να παραπονείται για το ότι του
 25 ζητήθηκε να υποβληθεί εκ νέου σε ιατρική εξέταση. Έπειτα, η τε-
 λευταία εξέταση από το Ιατρικό Συμβούλιο αποτελούσε δέουσα
 και επαρκή έρευνα της κατάστασής του, η δε απόφαση του Εξετα-
 στή Απαιτήσεων για διακοπή της σύνταξης ανικανότητας ήταν έκ-
 δηλα η μόνη ενδεδειγμένη τόσο από πραγματικής όσο και από νο-
 30 μικής άποψης. Κατέστη δηλαδή αναπόφευκτη ενόψει των πλέον
 πρόσφατων ιατρικών διαπιστώσεων περί της υγείας του αιτητή.
 Οι διαπιστώσεις αυτές παρείχαν εν προκειμένω από μόνες τους
 την αναγκαία αιτιολογία. Εφόσον ο αιτητής μπορούσε να ασκεί
 πλήρως το επάγγελμα οδηγού, η συνέχιση χορήγησης σύνταξης
 35 ανικανότητας θα ήταν οπωσδήποτε αδικαιολόγητη. Ο συνήγορος
 του αιτητή εισηγήθηκε ωστόσο ότι η ικανότητα του αιτητή για ερ-
 γασία θα έπρεπε να είχε αντικρουστεί με αναφορά προς τη θέση δε-
 σμοφύλακα από την οποία είχε αφυπηρετήσει πρόωρα το 1978 πα-
 ρότι για έντεκα τόσα χρόνια απασχολείτο ως οδηγός ταξί. Κατά
 40 την άποψή μου μια τέτοια αντίκρουση θα παραγνώριζε την από μα-
 κρού χρόνου διαμορφωθείσα κατάσταση πραγμάτων, ήτοι, την
 αποκτηθείσα συνήθη απασχόληση του αιτητή ως οδηγού και το ότι
 η σύνταξη ανικανότητάς του είχε χορηγηθεί με αυτό το δεδομένο.
 Δεν είχε τότε παραπονεθεί και δεν είχε προσβάλει την αντίστοιχη

απόφαση. Δεν μπορεί λοιπόν τώρα να επανέρχεται επικαλούμενος μια άλλη κατάσταση του απώτερου παρελθόντος.

Η αίτηση αποτυγχάνει και απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του αιτητή. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

5

*Η προσφυγή απορρίπτεται με
έξοδα.*